

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce K. p. b. D.** – o. s. zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému Fondu národního majetku České republiky** se sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 7. 2001, čj. 210/2317/01/Ni, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2003, čj. 11 Ca 203/2003-44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žádostí ze dne 4. 6. 2001 domáhal u žalovaného poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „zákon“). Přípisem ze dne 11. 6. 2001, čj. 211/1829/579/2001/Ni/JR, sdělil žalovaný žalobci, že Fond národního majetku České republiky (dále též „Fond národního majetku“, „FNM“) není subjektem povinným poskytovat informace podle citovaného zákona, a požadovanou informaci mu neposkytl. Na žalobcovo odvolání, podané u Ministerstva financí dne 26. 6. 2001 a postoupené žalovanému dne 28. 6. 2001, reagoval žalovaný dopisem ze dne 9. 7. 2001, čj. 210/2317/01/Ni, v němž setrval na svém stanovisku a upozornil na skutečnost, že jelikož FNM není povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., nevydává ani rozhodnutí, proti nimž by bylo možno podat odvolání ve smyslu § 16 odst. 1 zákona.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 17. 9. 2001 napadl žalobce přípis žalovaného ze dne 9. 7. 2001 jako rozhodnutí správního orgánu, jež podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Zdůraznil přitom, že ač tento akt žalovaného nesplňuje všechny náležitosti stanovené zákonem, je přesto třeba považovat jej za rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí o neposkytnutí informace.

Městský soud v Praze řízení o žalobě zastavil svým usnesením ze dne 31. 1. 2002, čj. 33 Ca 107/2001-17. Fond národního majetku nelze podle něj považovat za státní orgán či za orgán územní samosprávy, za subjekt, jemuž bylo svěřeno rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, ani za veřejnou instituci hospodařící s veřejnými prostředky podle ustanovení § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 106/1999 Sb. FNM proto není subjektem, který je povinen poskytovat informace podle tohoto zákona; neposkytne-li informaci, nedopadají na něj ustanovení zákona upravující vydání fiktivního rozhodnutí o odepření poskytnout informaci (§ 15 odst. 4, § 16 odst. 3 zákona). FNM tedy nevydal faktické ani fiktivní rozhodnutí, jímž by odepřel poskytnout informaci, a není tu tak žádné rozhodnutí, které by soud mohl přezkoumat. Neexistence rozhodnutí je přitom neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, pro nějž soud musí řízení zastavit (§ 104 odst. 1 o. s. ř. užitý přiměřeně podle § 246c o. s. ř., ve znění tehdy účinném). V poučení soud uvedl, že proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek (§ 250j odst. 4 o. s. ř., ve znění tehdy účinném). Usnesení bylo žalobcovu zástupci doručeno dne 19. 3. 2002.

Žalobce přes poučení soudu napadl toto usnesení odvoláním k Městskému soudu v Praze, podaným na poštu dne 11. 6. 2002. V odvolání dovozoval, že soud nesprávně posoudil právní povahu Fondu národního majetku, neboť FNM je veřejnou institucí hospodařící s veřejnými prostředky; podléhá proto režimu zákona č. 106/1999 Sb. Soud proto postupoval chybně, když řízení zastavil. Žalobce poukázal na to, že v usnesení o zastavení řízení byl nesprávně poučen o nepřípustnosti opravných prostředků; řízení totiž bylo zastaveno na základě ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř., nikoli na základě některého z ustanovení části páté občanského soudního řádu, a tak došlo ke smísení obecných ustanovení občanského soudního řádu a ustanovení o správním soudnictví. Ustanovení § 250j o. s. ř., které ve správním soudnictví nepřipouští opravné prostředky, se podle žalobcova názoru týká jen případů, kdy soud shledá existenci rozhodnutí podle § 244 odst. 1 a 2 o. s. ř. Pokud však soud řízení zastaví právě proto, že napadený akt takovým rozhodnutím není, vydává usnesení o zastavení řízení podle obecných ustanovení občanského soudního řádu. Jeho usnesení pak lze napadnout odvoláním coby řádným opravným prostředkem v občanském soudním řízení. V důsledku nesprávného poučení platí v daném případě tříměsíční lhůta pro podání odvolání (§ 204 odst. 2 věta druhá o. s. ř.), a žalobcovo odvolání je tak včasné.

Městský soud v Praze odvolání postoupil přípisem ze dne 30. 8. 2002 Vrchnímu soudu v Praze. Vrchní soud postoupil spis vedený ve věci po nabytí účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), a na základě ustanovení jeho § 132 Nejvyššímu správnímu soudu; Nejvyšší správní soud mu však spis vrátil s odůvodněním, že se nejedná o věc správního soudnictví, v níž byla do 31. 12. 2002 dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, a ustanovení § 132 s. ř. s. se tedy neuplatní. Vrchní soud následně věc postoupil zpět Městskému soudu v Praze – soudu v občanském soudním řízení pod spisovou značkou, pod níž byla věc vedena před 1. 1. 2003.

Ten předložil věc Městskému soudu v Praze – soudu ve správním soudnictví, který svým usnesením ze dne 1. 9. 2003, čj. 11 Ca 203/2003-44, žalobcovo odvolání odmítl. Skutečnost, že odvoláním napadené usnesení o zastavení řízení ze dne 31. 1. 2002 obsahuje též odkaz na § 104 odst. 1 o. s. ř., který je zařazen v části třetí občanského soudního řádu, neznamená podle soudu, že usnesení o zastavení řízení pozbylo charakteru rozhodnutí vydaného ve správním soudnictví. O přezkum rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví podle § 244 a násl. o. s. ř., ve znění účinném k 31. 12. 2002, se jednalo i tehdy, pokud žalobce tvrdil existenci správního rozhodnutí, avšak soud po posouzení věci dospěl k závěru, že takové rozhodnutí vydáno nebylo a rovněž nenastala fikce jeho vydání. Ustanovení § 246c o. s. ř. v tehdejší znění výslovně umožňovalo přiměřené užití ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu; usnesení o zastavení řízení ze dne 31. 1. 2002 tak bylo vydáno ve správním soudnictví, byť soud při rozhodování užil ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. Jelikož pak proti rozhodnutím soudu vydaným při přezkoumávání správních rozhodnutí na základě žalob nebyl přípustný opravný prostředek (§ 250j odst. 4 o. s. ř., ve znění účinném k 31. 12. 2002) – a to bez ohledu na to, zda šlo o meritorní rozhodnutí nebo zda rozhodnutí ve věci samé nebylo vydáno (např. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení) – soud žalobce ve svém usnesení ze dne 31. 1. 2002 poučil správně. O následně podaném odvolání proti tomuto usnesení tak Městský soud v Praze nemohl věcně rozhodovat. Řízení ve správním soudnictví bylo totiž do 31. 12. 2002 řízením zásadně jednoinstančním a v okamžiku podání opravného prostředku zde nebyl soud, který by byl k jeho projednání funkčně příslušný. Neexistence soudu funkčně příslušného k projednání opravného prostředku je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, a soudu tak nezbylo než odvolání odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Poznamenal přitom, že žalobcovo odvolání nelze považovat ani za kasační stížnost: tu lze totiž podat jen proti rozhodnutím krajských soudů vydaným po dni účinnosti soudního řádu správního, tj. po 1. 1. 2003 (§ 131 s. ř. s.).

Proti tomuto usnesení, které bylo žalobcovu zástupci doručeno dne 12. 9. 2003, podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou založil na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Opětovně vyslovil své přesvědčení o tom, že opravný prostředek byl v jeho věci přípustný a že se soud zastavením řízení dopustil nezákonnosti [důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Citoval přitom názor teorie, podle něž bylo častou chybou soudů, kterým bylo svěřeno rozhodování o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů, zastavování řízení s poukazem na nedostatek pravomoci soudu a současné odepření opravného prostředku s poukazem na to, že bylo požadováno zrušení správního aktu, který však není rozhodnutím. V takovém případě docházelo k nepřipustnému smísení obecného ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. a speciálního ustanovení § 250d odst. 3 o. s. ř. Domáhal-li se však žalobce zrušení něčeho, co vůbec není správním rozhodnutím, měl soud zastavit řízení pro nedostatek pravomoci vůbec podle § 104 odst. 1 o. s. ř., a nikoli podle speciálních ustanovení o správním soudnictví (Mazanec, M.: Správní soudnictví. Praha: Linde, 1994, str. 110 a 188).

Stěžovatel se domnívá, že Městský soud v Praze měl odvolání postoupit – v souladu s § 210 odst. 3 o. s. ř. – Vrchnímu soudu v Praze (jehož příslušnost byla v dané věci založena ustanovením § 10 odst. 2 o. s. ř.), případně – po nabytí účinnosti soudního řádu správního - Nejvyššímu správnímu soudu (§ 132 věta druhá s. ř. s.). Rozhodl-li o odvolání sám, zatížil řízení závažnou vadou. Sám stěžovatel v této souvislosti poukázal na stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; obsahově však jeho tvrzení naplňují spíše důvod uvedený pod písm. c) tohoto ustanovení, tedy zmatečnost řízení před soudem spočívající

v tom, že chyběly podmínky řízení (konkrétně funkční příslušnost soudu rozhodujícího o odvolání).

Nesprávné posouzení právní otázky ze strany soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] spatřoval stěžovatel v tom, že soud upřel Fondu národního majetku ČR postavení veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky (§ 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). Pro bližší odůvodnění odkázal v tomto směru na obsah žaloby a odvolání proti usnesení ze dne 31. 1. 2002. Svou argumentaci doplnil citací výňatků z nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, jímž Ústavní soud vyslovil, že Fond národního majetku ČR náleží mezi povinné osoby podle citovaného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., neboť byl zřízen státem, plní veřejné účely stanovené zákonem, jeho orgány jsou voleny představiteli státní moci a jeho činnost podléhá kontrole státu. Rozhodnutí, jímž FNM odepřel poskytnutí informací, je tedy přezkoumatelné soudem podle ustanovení § 16 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. a Městský soud v Praze pochybil, když řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí zastavil.

Jelikož stěžovatel byl chybným postupem Městského soudu v Praze zkrácen ve svém právu na informace a na svobodný přístup k nim, navrhl, aby napadené usnesení ze dne 1. 9. 2003 bylo zrušeno a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 10. 2003 vyslovil názor, že Městský soud v Praze nepochybil, a to ani při rozhodování o zastavení řízení (usnesení ze dne 31. 1. 2002), ani při odmítání odvolání (usnesení ze dne 1. 9. 2003). Prvým z obou usnesení zastavil soud řízení proto, že FNM nebyl podle jeho názoru povinnou osobou podle zákona č. 106/1999 Sb., a nemohlo tedy od něj vzejít rozhodnutí, které by bylo způsobilé k soudnímu přezkumu. Tomuto právnímu názoru však v době jeho vyslovení nebylo možno nic vytknout. Věc se změnila až vydáním nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, jež stěžovatel ostatně citoval; bez ohledu na věcnou správnost či nesprávnost usnesení Městského soudu v Praze, posuzovanou z hledisek následně vydaného nálezu Ústavního soudu, nicméně nelze než konstatovat, že Městský soud v Praze v usnesení vyjádřil svůj právní názor, a to postupem k tomu určeným a procesně bezchybným. Právní úprava správního soudnictví do 31. 12. 2002 až na výjimky nepřipouštěla opravné prostředky a stěžovatel nemá pravdu, pokud tvrdí, že soud při svém rozhodování nepřijatelně smísil ustanovení části třetí a ustanovení části páté občanského soudního řádu: ustanovení § 246c o. s. ř. totiž takový postup výslovně umožňovalo. Pomýlené je i stěžovatelovo přesvědčení o tom, že odvolání proti usnesení Městského soudu v Praze je přípustné právě proto, že řízení bylo zastaveno nikoli podle části páté občanského soudního řádu, nýbrž s užitím ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř., které je obsaženo v části třetí občanského soudního řádu: tato skutečnost nemění podle žalovaného nic na tom, že zahájené a zastavené řízení bylo řízením vedeným v jednoinstančním správním soudnictví.

Co se týče usnesení ze dne 1. 9. 2003, jímž Městský soud v Praze odmítl stěžovatelovo odvolání, i tu soud podle názoru žalovaného postupoval v souladu se zákonem. Jak již uvedeno, soud musel respektovat skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí o žalobě ve správním soudnictví nebylo přípustné. Pomýlené je též stěžovatelovo přesvědčení o delší odvolací lhůtě opírající se o ustanovení § 204 odst. 2 o. s. ř.: toto ustanovení je totiž obsaženo v části čtvrté občanského soudního řádu, která se pro řízení podle části páté neužije [§ 246c o. s. ř., ve znění tehdy účinném, *a contrario* (poznámka soudu: ve skutečnosti je zde užit argument *per eliminationem*)]. Žalovaný souhlasí s Městským soudem v Praze i v tom,

že k projednání nepřipustného odvolání nebyl funkčně příslušný žádný soud, a odvolání tak správně odmítl ten soud, který napadené rozhodnutí vydal.

Žalovaný se konečně domnívá, že na projednávanou věc vůbec nedopadá ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s., neboť usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2002, čj. 33 Ca 107/2001-17, nabylo právní moci dne 19. 3. 2002, a věc tak byla skončena již před nabytím účinnosti soudního řádu správního. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž mj. zdůraznil, že nepřipustnost opravného prostředku proti meritornímu rozhodnutí podle § 250j o. s. ř., ve znění účinném k 31. 12. 2002, neznamená i nepřipustnost opravného prostředku proti rozhodnutí vydanému podle ustanovení jiné části občanského soudního řádu. Opravné prostředky jsou přitom vyloučeny jen pro rozhodování dle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, nikoli i podle dalších částí. Napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo vydáno dle ustanovení obsaženého v části třetí občanského soudního řádu, a je tedy proti němu přípustné odvolání upravené v části čtvrté. Rozhodnutí tak nenabylo právní moci doručením, jak míní žalovaný.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v rozsahu vymezeném kasační stížností a na základě důvodů v ní obsažených a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostním bodem namítajícím nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a to otázky po právní povaze Fondu národního majetku; i když nelze pochybovat o tom, že rozhodnutí Městského soudu ze dne 31. 1. 2002 je založeno na posouzení právní povahy Fondu národního majetku, jež je v rozporu s pozdějším nálezem Ústavního soudu, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tento stížnostní bod v projednávané kasační stížnosti nelze účinně uplatnit. Městský soud v Praze při posuzování stěžovatelova odvolání ze dne 10. 6. 2002 dospěl k názoru, že odvolání je nepřipustné; proto je svým usnesením ze dne 1. 9. 2003, které stěžovatel napadl kasační stížností, odmítl. Přitom se věcně nezabýval obsahem odvolání. Nelze tedy vytýkat soudu nesprávné posouzení právní otázky, pokud k posuzování takové právní otázky vůbec nedošlo a soud se o věci nevyslovil meritorním, nýbrž procesním rozhodnutím. V dalším se tedy Nejvyšší správní soud věnoval jen stížnostním bodům založeným na tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu a na zmatečnosti řízení před soudem.

Stěžovatel dovozoval přípustnost odvolání v dané věci ze skutečnosti, že usnesením ze dne 31. 1. 2002 zastavil Městský soud v Praze řízení s poukazem na ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř., které je obsaženo v části třetí občanského soudního řádu; nebylo zde tedy místo pro vyloučení opravného prostředku podle ustanovení § 250j odst. 4 o. s. ř., které se – jak stěžovatel soudí – vztahuje jen na rozhodnutí vydaná podle části páté (těmi má stěžovatel na mysli meritorní rozhodnutí vydávaná v případech, kdy se napadený správní akt skutečně ukázal být rozhodnutím ve smyslu § 244 o. s. ř.), a stěžovatel tak mohl podat odvolání podle § 201 o. s. ř.

Stěžovatel se mýlí. Předně přehlíží, že usnesení o zastavení řízení bylo založeno nejen na ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř., ale též na ustanovení jeho § 246c (obsaženého v části páté), který užití prvně uvedeného ustanovení umožňoval („pro řešení otázek, které nejsou přímo upraveny v této části, se užije přiměřeně ustanovení první a třetí části tohoto zákona“). Takový postup přitom jistě není „nepřípustným smísením“ obecného ustanovení části třetí a speciálního ustanovení části páté: je to naopak jediný zákonný postup v situaci, kdy zákonodárce v zájmu legislativní úspornosti nezvolil cestu opakování týchž procesních pravidel, nýbrž odkázal na ustanovení jiných částí téhož zákona. Stanovil zároveň - s ohledem na zvláštnosti řízení o přezkumu správních rozhodnutí – že obecná ustanovení o řízení se užijí přiměřeně. Postup podle § 104 odst. 1 ve spojení s § 246c o. s. ř., ve znění účinném k 31. 12. 2002, za předpokladu, že dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené rozhodnutí rozhodnutím není, tedy nelze Městskému soudu v Praze nijak vytýkat.

Vyloučeno je současné rozhodování podle obecného ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. (část třetí) o zastavení řízení pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení a podle speciálního ustanovení § 250d odst. 3 o. s. ř. (část pátá) o zastavení řízení v určitých - taxativně vyjmenovaných – případech, neboť tato ustanovení se vztahují na různé situace. Nevylučuje se však současné užití ustanovení § 246c o. s. ř. (jehož jediný smysl ostatně spočíval v tom, být užito v kombinaci s jiným ustanovením) s jakýmkoli ustanovením části třetí upravujícím otázku přímo neupravenou v části páté (v dané věci s ustanovením § 104 odst. 1 o. s. ř.). Jelikož správní akt, jejž stěžovatel napadl žalobou a o němž tvrdil, že je správním rozhodnutím, byť nesplňujícím zákonem stanovené náležitosti rozhodnutí, nebyl správním rozhodnutím ve smyslu § 244 o. s. ř., a ve věci tak nebyla vůbec dána pravomoc soudu, Městský soud v Praze při zastavování řízení podle ustanovení § 104 odst. 1 a § 246c o. s. ř. postupoval správně, a stížnostní bod namítající nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení je tak nedůvodný.

Užil-li totiž soud přiměřeně ustanovení části třetí, neznamená to, že rozhodnutí založené na tomto ustanovení pozbylo charakteru rozhodnutí vydaného podle části páté občanského soudního řádu. Řízení ve věci bylo zahájeno na návrh, jímž se žalobce domáhal zrušení správního aktu vydaného Fondem národního majetku, tedy aktu, o němž žalobce tvrdil, že je ho třeba považovat za rozhodnutí, kterým se zakládají, mění, ruší či závazně určují práva nebo povinnosti fyzických či právnických osob (§ 244 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném k 31. 12. 2002), a bylo vedeno podle pravidel stanovených v hlavě první a druhé páté části občanského soudního řádu, ve znění tehdy účinném. To, že soud existenci rozhodnutí ve smyslu § 244 odst. 1 o. s. ř. nakonec neshledal, nemění nic na skutečnosti, že rozhodnutí o zastavení řízení vydal soud jednající a rozhodující ve správním soudnictví postupem podle části páté občanského soudního řádu.

Argument ustanovením § 201 o. s. ř., podle nějž může účastník napadnout rozhodnutí okresního soudu nebo rozhodnutí krajského soudu vydané v řízení v prvním stupni odvoláním, pokud to zákon nevylučuje, je nepřipadný. Toto ustanovení je obsaženo v části čtvrté občanského soudního řádu, která se v řízení podle části páté vůbec neužije. Část čtvrtá upravuje opravné prostředky proti rozhodnutím soudů vydaným podle části třetí; jak již bylo řečeno, přiměřená aplikace ustanovení části třetí v usnesení soudu postupujícího podle části páté občanského soudního řádu z tohoto usnesení nečiní rozhodnutí vydané podle části třetí. Ustanovení § 201 se navíc vztahuje jen na rozhodnutí okresních soudů a rozhodnutí krajských soudů vydaná v řízení v prvním stupni, tzn. opět rozhodnutí podle části třetí občanského soudního řádu (která nese název „Řízení v prvním stupni“). Správní soudnictví

do 31. 12. 2002 bylo nadto zásadně jednoinstanční, o čemž svědčilo výslovné vyloučení opravného prostředku proti rozhodnutí soudu v ustanovení § 250j odst. 4 o. s. ř. (pro žaloby) a § 250s odst. 1 o. s. ř. (pro opravné prostředky proti rozhodnutím správních orgánů). Jedinou výjimku potvrzující obecné pravidlo jednoinstančnosti představovalo zvláštní ustanovení § 250s odst. 2, a to pouze pro věci důchodového pojištění a důchodového zabezpečení. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí, jímž Městský soud v Praze odmítl žalobcovo odvolání, netrpí nezákonností.

Posledně uvedené ustanovení kromě toho zakládalo zvláštní funkční příslušnost krajských soudů, vrchních soudů a Nejvyššího soudu – jakožto soudů jednajících ve správním soudnictví – pro rozhodování o odvolání, o dovolání a o žalobě pro zmatečnost. Stěžovatel se tedy mylí, domnívá-li se, že rozhodovat o jeho odvolání měl v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 o. s. ř. Vrchní soud v Praze, a nikoli Městský soud v Praze, neboť toto ustanovení nebylo ve správním soudnictví vůbec možno použít. Jeho aplikaci v řízení o odvolání, kterým bylo napadeno rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, vylučovala speciální úprava funkční příslušnosti vrchních soudů v ustanovení § 250s odst. 2 písm. a) o. s. ř., která se ovšem vztahovala jen na shora zmíněné věci důchodového pojištění a důchodového zabezpečení. Podané odvolání má obvykle suspensivní a devolutivní účinky. V této věci však suspensivní účinek odvolání nepřipadá v úvahu, neboť napadené rozhodnutí nabylo právní moci již doručením; devolutivní účinek je pak pojmově vyloučen u odvolání podaného proti těm rozhodnutím, která již nelze napadnout opravným prostředkem (Bureš, J. – Drápal, L. – Krčmář, Z. – Mazanec, M.: Občanský soudní řád. Komentář. II. díl. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, str. 928). Jelikož v projednávané věci nenastal devolutivní účinek odvolání, a rozhodování o odvolání tak nemohlo připadnout Vrchnímu soudu v Praze, věc nemohla ani přejít na Nejvyšší správní soud podle § 132 věty druhé s. ř. s. Námitka spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem – kterou stěžovatel spatřuje v tom, že o jeho odvolání rozhodoval týž soud, jenž odvoláním napadené rozhodnutí vydal – tak rovněž neobstojí. V této souvislosti však Nejvyšší správní soud podotýká, že pravdu nemá ani žalovaný, který poukazuje na ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. a domnívá se, že na projednávanou věc by se vůbec neměla užít ustanovení soudního řádu správního, neboť rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2002 nabylo právní moci již dne 19. 3. 2002, a řízení ve věci tak bylo skončeno již před nabytím účinnosti soudního řádu správního. Je sice nepochybné, že žalobcovo odvolání proti uvedenému rozhodnutí Městského soudu v Praze nebylo přípustné; to však neznamená, že soud nebyl povinen zabývat se jím a rozhodnout o něm (byť nikoli meritorně). V okamžiku podání odvolání soud postupoval podle části páté občanského soudního řádu, který byl tehdy procesním předpisem i pro soudy rozhodující ve správním soudnictví; po 1. 1. 2003 tak věc přešla do režimu řízení podle soudního řádu správního, neboť soud rozhodující ve správním soudnictví musel toto řízení – ač zahájené podáním nepřipustného opravného prostředku – dokončit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel (žalobce) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. 5. 2004

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu